

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Lenky Krupíčkové a Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **X**, zastoupená Mgr. Ing. Miroslavem Šipkou, advokátem se sídlem Boženy Němcové 1808, Sokolov, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2022, č. j. 16 Ad 41/2021-76,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 2. 2022, č. j. 16 Ad 41/2021-76, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 1. 2021, č. j. X, žalovaná zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod. Uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Sokolov poklesla pracovní schopnost žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu o 30 %. Žalobkyně tudíž není invalidní, neboť § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění podmiňuje invaliditu poklesem pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí žalované námitky, které žalovaná rozhodnutím ze dne 5. 5. 2021, č. j. X, zamítla a potvrdila své rozhodnutí.

II.

[2] Na základě žaloby žalobkyně Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) obě rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Poukázal na to, že v přezkumném řízení soudním jsou k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti osob i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě ze zákona povolány posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“ nebo „posudková komise“). V soudní praxi je důkaz

posudkem posudkové komise chápán jako případ předepsaného důkazu. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, soud v řízení o žalobě ve věci invalidity ověřuje pouze to, zda je daný posudek úplný a přesvědčivý, případně – namítá-li to žalobkyně – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena. V posudku o zdravotním stavu žalobkyně, který si krajský soud vyžádal, dospěla posudková komise k závěru, že pracovní schopnost žalobkyně poklesla o 35 % a za datum vzniku prvního stupně invalidity určila den ortopedického nálezu prokazujícího u žalobkyně progresi artrotického postižení kyčelních kloubů, konkrétně datum 8. 11. 2021. Uvedený posudek vyhodnotil krajský soud jako úplný a přesvědčivý. Jelikož žalovaná vycházela z toho, že žalobkyně není invalidní, byla obě její rozhodnutí založena na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Proto je krajský soud zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Současně jí uložil, aby vycházela z toho, že invalidita prvního stupně vznikla u žalobkyně ke dni 8. 11. 2021, a nadále trvá.

III.

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Za spornou označila otázku aplikace § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má soud při přezkoumání rozhodnutí vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Posudek, který na žádost soudu vypracovala PK MPSV k datu vydání napadeného rozhodnutí, tj. k 5. 5. 2021, totiž označuje za datum vzniku příslušného stupně invalidity žalobkyně den ortopedického nálezu prokazujícího progresi artrotického postižení kyčelních kloubů, tj. 8. 11. 2021, kdy již žalobkyně dosáhla věku 67 let. Krajský soud vyhodnotil tento posudek jako přesvědčivý a úplný, přestože z něj jasně plyne, že datum vzniku invalidity bylo stanoveno nejen po dosažení věku 65 let, ale i po vydání napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, že pro posouzení zdravotního stavu žalobkyně byly vzaty v úvahu podklady vyhotovené po vydání napadeného rozhodnutí, které zcela evidentně ovlivnily výrok PK MPSV. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. soud nemůže přihlížet ke skutkovým novotám. Dokazování musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu. V opačném případě by správní soudnictví ztratilo svou přezkumnou povahu. K tomu stěžovatelka citovala rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003-82 a ze dne 20. 7. 2021, č. j. 3 Ads 300/2019-29. Dodala, že § 75 odst. 1 s. ř. s. nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání napadeného rozhodnutí. Ty však musí popisovat stav, jenž ke dni rozhodnutí správního orgánu objektivně existoval. Nález RTG a ortopedická zpráva ze dne 8. 11. 2021 dokládající následné zhoršení zdravotního stavu žalobkyně až od tohoto dne nemohou být tudíž důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Stěžovatelka rovněž zdůraznila, že ke dni vzniku invalidity prvního stupně žalobkyně dosáhla věku vyššího než 65 let. Nárok na invalidní důchod jí proto ani vzniknout nemůže. Může si však podat novou žádost o starobní důchod. Stěžovatelka uzavřela, že krajský soud pochybil, pokud její rozhodnutí zrušil na základě tohoto skutkového stavu. Bylo namístě vyzvat PK MPSV k doplnění posudku nebo žalobu zamítnout. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu pro vadu řízení a nezákonnost, a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV.

pokračování

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že na ni byl při vyšetření u posudkové lékařky v Sokolově vyvíjen nátlak. Připustila, že při vyšetření před komisí předložila rentgen kyčlí, ale je přesvědčena, že její zdravotní stav byl zcela nevyhovující i předtím. Takto se její zdravotní stav jeví již od roku 2002, kdy se začala systematicky léčit. Invalidita jí byla přiznána již v roce 2014, avšak poté jí byla odebrána. Podle žalobkyně je právně nevýznamné zdůrazňování jejího věku, protože se jedná o přiznání původní invalidity. Navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Na nyní projednávanou věc se užije § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* V nyní posuzované věci totiž krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti příslušné novely s. ř. s. a současně rozhodoval specializovaný samosoudce (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021-30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021-36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31 či ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021-34).

[7] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Při tom vycházel ze závěrů usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, v němž kasační soud vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Závěry plynoucí z tohoto usnesení jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci, jak plyne z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021-28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021-30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021-50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021-31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021-44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021-21 atp. Kasační stížnost lze tudíž přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[8] Nutno dodat, že nepřijatelnost je možno aplikovat i na kasační stížnosti podávané správním orgánem, pouze s tím rozdílem, že se nevyžaduje naplnění požadavku, že pochybení krajského soudu musí představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016-55 či usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017-24).

[9] Nejvyšší správní soud shledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu; kasační stížnost je proto přijatelná a současně důvodná.

[10] Stěžejní kasační námitka stěžovatelky spočívá v tom, že krajský soud postupoval v rozporu s § 75 odst. 1 s. ř. s., pokud založil své závěry na posudku vypracovaném PK MPSV, který opírá posouzení zdravotního stavu žalobkyně zejména o lékařské nálezy osvědčující její zdravotní stav až po datu vydání rozhodnutí stěžovatelky.

[11] Dle § 75 odst. 1 s. ř. s. platí, že *[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*

[12] Krajský soud v napadeném rozsudku správně vyslovil, že v přezkumném soudním řízení je posudek PK MPSV stěžejním důkazem, a proto je třeba klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek PK MPSV není úplný a přesvědčivý mimo jiné tehdy, pokud dostatečně neobjasní otázku doby vzniku, trvání či zániku invalidity (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004-47, č. 404/2004 Sb. NSS). V právní větě rozsudku ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že: *„Požadavek úplnosti a přesvědčivosti posudku Posudkové komise MPSV spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi (především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem), jakož i v tom, aby podaný posudek obsahoval náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby tento závěr byl přesvědčivý pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především. S ohledem na § 75 odst. 1 s. ř. s. pak posudková komise musí ozřejmit své závěry právě ve vztahu k období, kdy bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu“* (zdůrazněno soudem). Shodnou myšlenku vyjadřují i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, například ze dne 23. 2. 2011, č. j. 6 Ads 148/2010-64, ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Ads 55/2016-59, ze dne 19. 2. 2019, č. j. 8 Ads 345/2018-33, ze dne 28. 11. 2019, č. j. 1 Ads 104/2019-27, ze dne 17. 6. 2022, č. j. 9 Ads 14/2022-34.

[13] Uvedené neznamena, že by bylo nezbytné vycházet při vytváření posudku o zdravotním stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti pouze ze zpráv, které osvědčují zdravotní stav žadatele právě ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu, respektive které vznikly právě k tomuto dni. V souladu s judikaturou bude pravidlo uvedené v § 75 odst. 1 s. ř. s. dodrženo tehdy, pokud posudková komise vypracuje posudek o zdravotním stavu a schopnosti soustavné výdělečné činnosti na podkladě lékařských zpráv pocházejících převážně z období přiměřeně předcházejícího dni rozhodnutí správního orgánu (viz např. rozsudek č. j. 5 Ads 34/2003-82). Není však bez dalšího zapovězeno ani to, aby posudkové hodnocení vycházelo i z lékařských zpráv, které vznikly až po vydání rozhodnutí správního orgánu. Podmínkou je, že tyto lékařské zprávy budou zachycovat stav, jenž ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval. V tomto ohledu se přiměřeně aplikuje judikatura, podle níž § 75 odst. 1 s. ř. s. *„nebrání tomu, aby soud zohlednil též dokumenty, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jenž ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval“* (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013-28, ze dne 25. 8. 2022, č. j. 1 Ads 156/2021-43, ze dne 17. 6. 2022, č. j. 9 Ads 14/2022-34 či ze dne 4. 4. 2023, č. j. 6 Ads 252/2022-35). U lékařských zpráv pocházejících z období následujícího po dni

pokračování

rozhodnutí správního orgánu je pak zásadní posoudit, zda popisují objektivně existující stav ke dni rozhodování správního orgánu, či zda popisují stav vzniklý teprve po tomto dni.

[14] V posuzované věci bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno dne 5. 5. 2021. Krajský soud požádal dne 2. 8. 2021 posudkovou komisi (pracoviště Plzeň) o podání posudku o stupni a datu vzniku či změny invalidity prvního až třetího stupně. Posudková komise měla dále na základě předložených podkladů zhodnotit, zda došlo ke vzniku invalidity právě ke dni 5. 5. 2021. Dne 27. 10. 2021 sdělila posudková komise krajskému soudu, že vydání posudku ve stanovené lhůtě brání skutečnost, že došlo k odročení jednání z důvodu provedení nového RTG vyšetření kyčelních kloubů žalobkyně. PK MPSV uvedla, že žalobkyně byla dne 25. 10. 2021 vyšetřena při jednání komise odborným lékařem z oboru ortopedie, který si vyžádal uvedené vyšetření. Dne 8. 12. 2021 doručila posudková komise krajskému soudu požadovaný posudek. Podle protokolu o jednání ze dne 29. 11. 2021 se usnesla na závěru, že k datu vydání rozhodnutí stěžovatelky byla žalobkyně invalidní v prvním stupni, neboť došlo k poklesu její pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %, avšak nikoliv o více než 49 %. V přiloženém posudku ze dne 29. 11. 2021 PK MPSV mimo jiné uvedla: „*Ortopedický nález při jednání PK MPSV dne 25. 10. 2021 dokládá v klinickém nálezu dominující coxalgie a objektivizuje na dolních končetinách kyčelní klouby s omezením hybnosti bilat., hybnost se schopností flexe 90°, rotace omezené, abdukce 10-20°, bolestivost. (...) Vzhledem k nálezu na kyčelních kloubech při vyšetření ortopedem dne 8. 12. 2020, kde popisován jen I-II. st. RTG artrozy, došlo jistě k progresi nálezu a postižení hybnosti kyčelních kloubů je t.č. již vyššího stupně. Proto bylo komisi jednání odročeno a bylo vyžádáno nové RTG vyšetření kyčelních kloubů se zasláním RTG snímku a akt. ortopedického vyšetření komisi. Dožádané ortopedické vyšetření z 8. 11. 2021 objektivizovalo na dolních končetinách zkrat LDK o 1,5cm. Na kyčelních kloubech omezená hybnost všemi směry, flexe 100°, abd. 60°, ZR 40°, VR 5°. RTG: **prokazuje artrotické změny bilat. gr. II.** (...) Zhodnocení RTG snímku kyčelních kloubů z 8. 11. 2021 ortopedem v následujícím jednání komise: RTG nález prokazuje artrotické změny II. stupně obou kyčelních kloubů, RTG nález je ve shodě s klinickým nálezem a jedná se o středně těžké funkční postižení hybnosti obou kyčelních kloubů. (...) Souhrnně lze z doložených ortopedických nálezů a z vyšetření ortopedem při jednání komise konstatovat, že u posuzované se jedná o coxartrosis gr. II. bilat., středně těžké funkční postižení hybnosti obou kyčelních kloubů. PK MPSV ČR v Plzni konstatuje, že u posuzované se jedná o středně těžké funkční postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu A, položce 1 b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., v pl. znění, pro které stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti při rozmezí 20 % - 35 %. Horní hranice zvolena vzhledem k chronicitě a progresi průběhu artrotického postižení kyčelních kloubů a dále horní hranicí komise zohlednila další onemocnění, zejména chronický VAS krční páteře a lumbosakrální páteře při skolioze a deformující spondyloze páteře bez známek kořenové léze, bez známek myelopatie; omatrosis I. sin., artrosis DIP man. sin. (...) komise konstatuje, že není v souladu s posudkovým zhodnocením OSSZ Sokolov a není ani v souladu s posudkovým zhodnocením námitkového řízení ve smyslu stanovení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (...) na rozdíl obou posudkových zhodnocení stanovuje jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu coxartrosis gr. II. bilat., středně těžké funkční postižení hybnosti obou kyčelních kloubů (...) Celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti je 35 %. Změna stupně invalidity: **přiznání I. st. invalidity dnem 8. 11. 2021, ortopedickým nálezem prokazujícím progresi artrotického postižení kyčelních kloubů**“ (zdůrazněno soudem).*

[15] V posuzované věci tedy posudek posudkové komise jednak vychází z podkladů (RTG snímku kyčelních kloubů žalobkyně a ortopedického vyšetření ze dne 8. 11. 2021), které zachycují výsledky vyšetření provedených až po datu vydání rozhodnutí stěžovatelky (5. 5. 2021) a současně váže vznik invalidity prvního stupně žalobkyně právě až ke dni 8. 11. 2021, kdy bylo provedeno ortopedické vyšetření a pořízen RTG snímek. Tyto skutečnosti krajský soud při posouzení přesvědčivosti posudku zjevně pominul.

[16] Již postup PK MPSV, která doplňovala zdravotní dokumentaci žalobkyně o výsledky vyšetření proběhlých po datu vydání rozhodnutí stěžovatelky, indikuje při posouzení úplnosti a přesvědčivosti posudku nutnost zkoumat dodržení § 75 odst. 1 s. ř. s., tedy zda posudková komise při jeho zpracování vycházela pouze z lékařských zpráv osvědčujících stav objektivně existující ke dni rozhodování stěžovatelky. Nelze totiž pominout, že podle posudku se u žalobkyně jedná o zdravotní postižení, které v čase progreduje. Posudková komise sama upozorňuje na to, že při vyšetření dne 8. 12. 2020 ortoped popisoval jen I-II. stupeň artrózy, zatímco vyšetření provedené v průběhu soudního řízení (dne 8. 11. 2021) již ukazuje postižení hybnosti kyčelních kloubů vyššího stupně. Z posudku PK MPSV navíc vyplývá, že právě progrese ortopedického nálezu byla klíčovou při hodnocení celkové míry ztráty pracovní schopnosti žalobkyně. Jak však Nejvyšší správní soud uvedl v právní větě rozsudku ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Ads 253/2017-28: *„Následný progredující charakter onemocnění není možné zohlednit, neboť při posuzování nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením je nutné vycházet z aktuálního skutkového a právního stavu v době vydání správních rozhodnutí (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).“* Přiměřeně viz také rozsudek č. j. 3 Ads 300/2019-29, na nějž odkazovala stěžovatelka. Lze si proto legitimně klást otázku, zda rentgenový snímek vzniklý téměř půl roku po datu vydání rozhodnutí stěžovatelky (5. 5. 2021) osvědčuje skutečnosti, které objektivně existovaly právě v době vydání jejího rozhodnutí.

[17] Tyto pochybnosti dále prohlubují opakované odkazy PK MPSV právě na informace zjištěné z ortopedického nálezu a RTG snímku ze dne 8. 11. 2021, které svým charakterem osvědčují stav žalobkyně ke dni provedení příslušných vyšetření. Zásadní je pak v tomto ohledu zjevný vnitřní rozpor posudku, v němž se na jednu stranu ve výroku uvádí, že žalobkyně byla k datu vydání napadeného rozhodnutí (5. 5. 2021) invalidní v prvním stupni a na stranu druhou je datum vzniku invalidity fixováno dnem 8. 11. 2021. Tohoto dne byly uskutečněny nálezy, k jejichž provedení váže posudek vznik invalidity prvního stupně žalobkyně. Slova *„Změna stupně invalidity: přiznání I. st. invalidity dnem 8. 11. 2021, ortopedickým nálezem prokazujícím progresi artrotického postižení kyčelních kloubů“* nelze vyložit jinak, než že právě v tento den došlo podle PK MPSV na základě nově provedeného vyšetření ke vzniku invalidity prvního stupně. To ale neodpovídá výroku posudku, podle něhož žalobkyně byla invalidní v prvním stupni k datu vydání napadeného rozhodnutí.

[18] S ohledem na výše uvedené nepovažuje Nejvyšší správní soud ve shodě se stěžovatelkou posudek PK MPSV ze dne 29. 11. 2021 za úplný a přesvědčivý. V posudku zcela absentuje vysvětlení, proč byla žalobkyně shledána invalidní v prvním stupni k datu vydání rozhodnutí stěžovatelky. Tento výrok nemá oporu v posudkovém zhodnocení, naopak je s ním v rozporu.

[19] Nepřesvědčivé posudkové závěry PK MPSV včetně popsaného vnitřního rozporu posudku krajský soud převzal do svého rozhodnutí. V bodu 10 uvedl, že: *„[z]a datum vzniku*

pokračování

příslušného stupně invalidity u žalobkyně posudková komise určila den ortopedického nálezu prokazující u žalobkyně progresi artrotického postižení kyčelních kloubů, konkrétně datum 8. 11. 2021.“ V bodě 14 pak stěžovatelce uložil: „Žalovaná bude v dalším řízení vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě provedeného dokazování v soudním řízení, tedy že invalidita prvního stupně žalobkyně vznikla ke dni 8. 11. 2021 a nadále trvá.“ Tím však zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, protože z něj není jasné, kdy došlo ke vzniku invalidity v prvním stupni, což je stěžejní otázka pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Z případného vzniku invalidity k 8. 11. 2021 bez dalšího neplyne, že žalobkyně byla invalidní již k 5. 5. 2021.

[20] Krom toho neobstojí ani zrušující důvod krajského soudu [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. K závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu dospěl krajský soud až na základě posudku PK MPSV, nikoliv již na základě správních spisů. Nelze proto konstatovat, že by závěry správních orgánů byly v rozporu se správními spisy, ani že by v nich neměly oporu. Bez provedení posudku PK MPSV jako důkazu nemohl krajský soud ke svému závěru dojít. Dokazování se přitom podle § 77 odst. 1 s. ř. s. provádí při jednání, které u krajského soudu neproběhlo (shodně rozsudek č. j. 9 Ads 14/2022-34). Tímto postupem zatížil krajský soud řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Krajský soud proto v dalším řízení odstraní rozpor v posudku, respektive vyjasní, k jakému datu se stala žalobkyně invalidní.

[22] Protože byl naplněn kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nezabýval se již Nejvyšší správní soud dalšími kasačními námitkami stěžovatelky, neboť jejich důvodnost nebylo možno pro povahu vady řízení hodnotit.

[23] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2023

Tomáš Foltas
předseda senátu